

Χριστουγεννιάτικες Σκέψεις-Ευχές

«Δεύτε ιδωμεν πιστοί πού εγενήθει ο Χριστός».

Αγαπητοί ενορίτες και φίλοι του Ι. Ναού μας.

Προλογίζοντας το πρόγραμμα των ιερών ακολουθιών του αγίου δωδεκαημέρου, παίρνω σαν αφορμή το πιο πάνω κάλεσμα, του ιερού υμνογράφου, με το οποίο θα καταδειχθεί, ότι το απέριπτον, αλλά Θείο Βρέφος της Βηθλεέμ, κατά την πορεία Του, από το παχνί που γεννήθηκε μέχρι τη ζωηφόρον Ανάστασή Του, δεν χρησιμοποιεί εις το άκρως δύσκολον έργο της σωτηρίας, παρά αποκλειστικά και μόνο άσημα, ευτελή κι αναξιόπιστα ανθρωπίνως γήινα μέσα και πρόσωπα. Αλήθεια. Σκεφτήκαμε ποτέ σε ποιό κομμάτι της γης έκαμε Θεοπρεπώς την πρώτη Του εμφάνιση; Εις την μέχρι σήμερα ήπειρο με τις περισσότερες τριτοκοσμικές ανθρωπίνες κοινωνίες δηλαδή, την Ασία. Και σε ποια χώρα; Την Παλαιστίνη, που ως τώρα δύο λαοί αλληλοσπαράσσονται να την μοιραστούνε. Σε ποιο χωριό πολιτογραφήθηκε; Στην πιο άσημη και πιο ξεχασμένη «ελαχίστη» Βηθλεέμ, μάλιστα σε « λίκνο» - παχνί στάβλου αλόγων ζώων.

Παρεμπιπτόντως, συσχετίζοντας τα περί τον Ιησούν γεγονότα, διαπιστώνουμε, ότι στη Γέννησή Του επέλεξε το παχνί δίπλα στα άλογα ζώα. Ενώ στο τέλος Του δέχθηκε να πεθάνει στο Γολγοθά «εν μέσω δύο ληστών». Και το αναπάντητον ερώτημα είναι, πώς η αξία του Αναμάρτητου σταθμίστηκε μικρότερη από την αξία του «Βαραββά», γνωστού από τη Σταύρωση;

Το ακόμα χειρότερο είναι, που πήγε να γεννηθεί κοντά στον αιμοχαρή και πανικοβλημένο Ηρώδη, που από την πρώτη μέρα, ακονίζει τα μαχαίρια για τη σφαγή των νηπίων, με σκοπό να θανατώσει το νεογέννητο Χριστό, γεγονός που τον αναγκάζει να βηματίσει το δρόμο της εξορίας, από τα γεννοφάσκια Του, προς την μακρινή Αίγυπτο. Χωρίς να ξεχάσουμε, ότι συνελήφθη υπερφυσώς στο πιο κακόφημο τότε χωριό, τη Ναζαρέτ.

Όπως ιδιαίτερος τραγική υπήρξεν η θεία Του Σάρκωση, που δεν έγινε πουθενά αλλού, παρά ανάμεσα στους ομοεθνείς Του με το συνέδριον πανέτοιμον, αντιστασιακό τον απέριψε, τον καταδίωξε μέχρι θανάτου, σε βαθμό, που τους άφησε να τον σταυρώσουν «μετα ανόμων» διαθέτοντας ο Ίδιος το απυρόβλητο της θείας Του υπόστασης.

Όσο για συνεργάτες και διαδόχους Του έψαξε και βρήκε στις βάρκες της Γαλιλαίας τους ανυπόληπτους και αγράμματους ψαράδες. Ανεξήγητο ακόμα παραμένει, πώς, στην πορεία του Χριστιανισμού, οι πιστοί Του χωρίς καμιά δύναμη και με καμιά αντίσταση εταπείνωσαν, μεταξύ των άλλων, τρεις ιστορικές υπερδυνάμεις, οι οποίες με φονικό τρόπο επετέθηκαν, γεμίζοντας το αγιολόγιο της εκκλησίας από εκατομμύρια μάρτυρες, ιερομάρτυρες και νεομάρτυρες, όπως έγινε με τη Ρώμη, το Ισλάμ και το σιδηρούν παραπέτασμα στις ημέρες μας. Όσο για τα περιουσιακά Του στοιχεία, μάς τα εδήλωσεν ο Ίδιος: «Ο Υιός του ανθρώπου ουκ έχει πού την κεφαλήν κλίνη».

Εκπληκτικόν, επίσης, είναι και το ότι επέλεξε, ως μητέρα Του, το δεκαπεντάχρονο, άσημον και αγράμματον κατά κόσμον κορίτσι, τη Μαρία, από αγροτική οικογένεια, με θετόν πατέρα τον ξυλουργό, στο επάγγελμα, Ιωσήφ, προστάτη της για ασφάλεια εμπρός στον κίνδυνο του λιθοβολισμού της.

Με αυτά τα ευτελή, ανυπόληπτα κι ασήμαντα μέσα και πρόσωπα της γης ο Ιησούς επιχειρεί το δυσπέλαστο τούτο έργο ανάπλασης και σωτηρίας του ανθρώπου. Αυτός που διεκήρυξε μεταξύ των άλλων και τα πρωτάκουστα στην ιστορία διαπιστευτήριά Του: «Εγώ ειμι ο ποιμήν και η θύρα των προβάτων», «Εγώ ειμι το φώς, η οδός, η αλήθεια, η ζωή και η Ανάσταση», «εγώ ούκ ειμί εκ του κόσμου τούτου» με επισφράγισμα το ακατανόητο και θεοπρεπές: «Τις ελέγξει με περί αμαρτίας;». Αξιολογώντας, όσο είναι δυνατόν, το αποτέλεσμα της έσχατης ένδειας του Ναζωραίου βλέπουμε, ότι σήμερα το 2009 και όλα τα χρόνια από τότε ως τώρα, κάθε χρόνο γιορτάζοντας οι λαοί της γης τη Γέννηση και την Ανάστασή Του, αλλάζουν τελείως το ρυθμό της ζωής ολοκλήρου του πλανήτη. Πώς συμβαδίζουν όλα αυτά, η ανέχεια και η διαχρονική επιτυχία Του; Η απάντηση είναι δική σας με βάση τα πιο πάνω. Με τούτες τις απλές σκέψεις, αγαπητοί μου, συνοδεύουμε τις πιο εγκάρδιες ευχές μας για τις Άγιες μέρες και το νέο έτος 2010, να έχετε πλούσια τη Χάρη και την Ευλογία του εν Βηθλεέμ γεννηθέντος Θείου βρέφους.---

Μετά τιμής και αγάπης
οι Επίτροποι, οι Συνεργάτες και οι Ιερείς του Ι.Ναού μας.

Το κείμενο το έγραψε ο π. Ευστράτιος Φελέκης